

Hồi 29

Man Hoang Săn Vật Lạ

ăm ngày sau, Hỏa Hải Nhi đang mê đã tỉnh táo hẳn. Bàng Thiên Hiểu và Thiết Kiếm Chân Nhân mới yên lòng rồi hai người kể cho Hỏa Hải Nhi nghe nguyên nhân ngộ độc của y ra sao.

Đang lúc ấy thì Cổ Thanh Phong với Bàng Chân Chân cũng vừa đi đến gần đó.

Địa thế của Thiên Tâm Cốc rất bí ẩn khó tìm thấy lắm. Nhưng Thiên Tâm Nữ đã chỉ đường cho chàng biết rồi nên mới tìm kiếm được đến nơi đây.

Ở đằng xa, Bàng Chân Chân đã nghe thấy tiếng cười nói của cha mình với Thiết Kiếm Chân Nhân với Hỏa Hải Nhi. Nàng giật mình kinh hãi, ngừng bước rồi khẽ bảo Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh, Bàng Bang Chủ của Tam Nguyên Bang với Thiết Kiếm Chân Nhân, các người đang ở trên đỉnh núi đấy, Cổ huynh có muốn gặp họ không?

- Thủy Hỏa bất tương hợp, tôi không muốn gặp mặt vị Bang Chủ tự phụ là lão tiền bối mà có cử chỉ hạ lưu như thế.

Bàng Chân Chân nghe thấy Cổ Thanh Phong oán trách cha mình, trong lòng đau đớn vô cùng nhưng vẫn vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu Cổ huynh không muốn gặp mặt Bàng Bang Chủ thì chúng ta phải đi vòng lên trên núi vậy. Nhưng theo sự ước đoán của tiểu đệ thì chúng ta phải đi thật nhẹ bước và cách xa họ bảy tám trượng họ mới không hay biết. Bằng không, tai mấy người ấy thính lắm hơi một tiếng động nhẹ họ cũng nghe thấy liền .

Cổ Thanh Phong gật đầu đồng ý. Bàng Chân Chân lại kéo tay chàng và trờ sang phía bên phải nói tiếp :

- Chúng ta đi đường vòng thì phải đi phía cuối gió mới mong nghe

được họ nói những gì, và từ giờ trở đi chúng ta phải dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh để nói với nhau thì an toàn hơn .

Cổ Thanh Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh vừa cười vừa đáp :

- Thương huynh cẩn thận thật, chúng ta cứ theo kế hoạch đó mà tiến hành.

Hai người liền đi vòng đường mà lên trên đỉnh núi, nhờ sự đề phòng cẩn thận mà bọn Bàn Thiên Hiểu không nghe thấy gì hết .

Hỏa Hải Nhi nghe Bang Chủ nói xong, liền cất giọng quát dị :

- Nếu vậy, xin Bang Chủ cứ dụ cây mây độc ấy ra đi để Ô Xích vận dụng Tam Ly Chân Hỏa thử xem .

Bàn Thiên Hiểu mỉm cười gật đầu, cầm một trái San Hô độc ném luôn vào tảng đá lớn ở phía trước về bên trái kêu “bộp” một tiếng. Trái cây vỡ nát, nước bắn tung toé. Tiếp theo, có mùi thơm như hương hoa lan thoang thoang bay tới .

Thiết Kiếm Chân Nhân mỉm cười hỏi :

- Bữa nọ Bang Chủ ném tới ba trái, sao hôm nay chỉ ném có một trái như vậy.

Bàn Thiên Hiểu vừa cười vừa đáp :

- Sở dĩ lão ném có một trái là không muốn để mùi hương quá nồng dụ thêm quái vật khác tới, thế chỉ phiền chúng ta thêm thôi .

Bàn Chân Chân nghe tới đó liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh, nếu Hỏa Hải Như dùng Tam Ly Chân Hỏa mà không chặt đứt được cây mây Ngũ Độc Bích Câu Đằng thì đệ sẽ có cách lấy tạm một khúc cho Cổ huynh làm khí giới.

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Thương huynh không thấy Bàn Bang Chủ nói hay sao? Bàn Bang Chủ bảo thứ mây này bao hàn chí nhu chí cương, phải có bảo kiếm hay búa thần mới chặt đứt được chứ thứ khác không chặt đứt nổi thân cây mây này đâu .

- Trong người tiểu đệ có thần vật sắc bén đó !

Cổ Thanh Phong nghe nói tỏ vẻ hoài nghi, đưa mắt nhìn Bàn

Chân Chân.

Sợ Cổ Thanh Phong biết rõ lai lịch của mình, Bàn Chân Chân không dám nói rõ mình có cây búa thần nên nàng vội chỉ tay lên thanh kiếm ở vai mà mỉm cười nói tiếp :

- Cổ huynh đừng có coi thường thanh kiếm này của tiểu đệ, nó sắc bén không kém gì bảo vật đời Xuân Thu đâu .

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Bảo kiếm đời Xuân Thu rất ít, tôi chỉ biết có thanh kiếm Mạc Tà hiện giờ đang nằm ở dưới đáy đầm Đào Hoa trên núi Lục Chiếu .

- Thanh kiếm này của tiểu đệ với thanh Mạc Tà đó là một cặp .

- Mạc Tà là thư kiếm còn Can Tương là hùng kiếm, theo lời Thương huynh nói thì thanh kiếm của huynh là Can Tương phải không ?

Chân vừa mỉm cười gật đầu vừa đưa mắt liếc nhìn Bàn Thiên Hiểu, Thiết Kiếm Chân Nhân thấy ba người đang chờ đợi cây mây xuất hiện. Nàng lại nói với Cổ Thanh Phong tiếp :

- Khí giới của tiền cổ rất có linh tính. Can Tương, Mạc Tà là một đôi kiếm thư hùng, đôi kiếm này có khí cơ tương hấp lẫn nhau, cho nên người ta vẫn thường đồn : Can Tương đã ra đời, Mạc Tà ắt phải xuất hiện. Nếu Cổ huynh đã biết tung tích của thanh kiếm Mạc Tà ở đâu rồi thì chờ xong việc nơi đây, chúng ta cùng đi Lục Chiếu. Nếu song kiếm hợp bích thì oai lực gấp bội, không còn sợ bọn ma quái tác oai nữa.

Cổ Thanh Phong nghe nói thế liền gật đầu tán thành ý kiến của nàng.

Lúc ấy cây mây độc đã ngửi thấy mùi thơm của trái San Hô độc nên đã từ từ bò lên .

Phần vì muốn trả thù, phần nữa muốn để cho Bang Chủ biết Tam Ly Chân Hỏa của mình oai lực như thế nào, Hỏa Hải Nhi chờ cảnh mây vươn lên đỉnh núi được sáu bảy trượng, liền mở nắp cái hồ lô lửa ra và nhắm vào cảnh mây đó bắn luôn.

Oai lực của Tam Ly Chân Hỏa quả thật mạnh vô cùng, vách đá bị ngọn lửa thiêu cũng phải cháy xém và nứt nẻ liền. Nhưng ngờ đâu, cây mây độc kia không bị suy chuyển chút nào, chỉ bị kinh hoàng cuộn tròn thành một cuộn và lẹ làng rút lui ngay xuống dưới thung lũng.

Thiết Kiếm Chân Nhân thấy vậy thất thanh thở dài nói :

- Thật không ngờ Tam Lý Chân Hỏa của Ô Hương chủ lợi hại vậy mà cũng không sao chặt đứt được cành mây kia .

Hỏa Hải Nhi thấy vậy mặt đỏ bừng, ngượng ngịu vô cùng. Bằng Thiên Hiểu thấy vậy liền mỉm cười an ủi nàng :

- Đốt không đứt nó cũng không sao nhưng lúc chúng ta xuống thung lũng phải cẩn thận lắm mới được. Bằng không bị nó tấn công lên là nguy lắm đấy.

Nói xong, lão Bang Chủ liền phi thân xuống Tầm Thiên Cốc, rồi đến Thiết Kiếm Chân Nhân và Hỏa Hải Nhi theo sau.

Đợi chờ giây lát, không nghe thấy tiếng động gì nữa, hiểu cha mình cùng các người đã xuống khá sâu rồi, Bằng Chân Chân liền cùng Cổ Thanh Phong bước ra khỏi bụi lau. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và nói:

- Thật không ngờ, một cây mây đại như vậy lại có linh tính đến thế, và cũng không ngờ nó lại cứng rắn đến nỗi Tam Lý Hỏa Chân của Ô Xích cũng không làm gì nổi.

Bằng Chân Chân vừa cười vừa đỡ lời :

- Trong thâm sơn đại trạch, vật lạ gì chẳng có, nhất là chốn Miêu Cương hoang vu tất nhiên là còn nhiều vật lạ hơn người. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, bằng không chúng ta chết oan nơi đây không chừng .

- Tiểu đệ mang rất nhiều nghiệp chướng trong người, thà chết nơi đây còn bớt phiền não .

Suýt bị lời nói của Cổ Thanh Phong làm mình khóc ra khiến Bằng Chân Chân sợ bị Cổ Thanh Phong hoài nghi nên cố gắng nén cảm xúc lại, gượng cười nói tiếp :

- Cổ huynh không nên vì thế mà cảm xúc như vậy, làm đệ chẳng hay huynh cố muốn xem thanh thần kiếm Can Tương của đệ lợi hại như thế nào không?

Nghe Bằng Chân Chân nói tới thanh kiếm Can Tương, Cổ Thanh Phong vội phẩn chấn ngay, gạt đầu tức thì. Bằng Chân Chân tháo ngay thanh kiếm của mình đưa cho Cổ Thanh Phong .

Đang lúc ấy có tiếng “ bốp bốp”, hai người đều ngửi thấy có mùi

thơm của hoa Lan, thì ra Bàng Chân Chân đã nhặt hai trái San Hô độc của Bàng Thiên Hiểu để lại mà ném vào tảng đá cách đó hơn trượng.

Cổ Thanh Phong thấy vậy thất kinh nói :

- Vừa rồi nghe Bàng Bang Chủ nói vậy, thứ cây mây độc này khôn ngoan lắm, nếu chúng ta không núp vào một chỗ thì nó không xuất hiện đâu.

Bàng Chân Chân chỉ vào một tảng đá hơn trượng gần đó đỡ lời :

- Chúng ta mau đến núp sau tảng đá kia đi .

Cổ Thanh Phong gật đầu. Hai người vội chạy đến nấp sau tảng đá đó.

Chờ độ nửa tiếng vẫn chưa thấy cây mây độc bò lên, Bàng Chân Chân cau mày lại nghĩ ngợi rồi nói với Cổ Thanh Phong :

- Nguy tai, có lẽ phen này chúng ta uổng công mất .

Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao vậy ?

- Tuy cây mây độc này không sợ Tam Ly Chân Hỏa thiêu đốt nhưng nó rất thông linh, vừa rồi nó đã hoảng sợ, khi nào lại bị mùi thơm của san hô độc dẫn dụ xuất hiện lần nữa ?

Cổ Thanh Phong nhận thấy lời Bàng Chân Chân nói rất có lý, nhưng khi chàng quay đầu lại nhìn về phía tảng đá kia thì bỗng thất kinh và khẽ nói rằng :

- Thương huynh xem kìa, tuy cây mây độc chưa xuất hiện nhưng đã có quái vật khác xuấemt hiện .

Bàng Chân Chân ở phía sau ngó đầu nhìn ra. Quả nhiên nàng giật mình kinh hãi, thì ra nơi đó đã có một con rắn đỏ như lửa cuộn thành một đống. Mình của nó chỉ nhỏ bằng ngón tay của người thôi, nàng lại thở dài và nói tiếp :

- Nơi hoang man này, quả thật có lắm quái dị, khiến chúng ra không sao tưởng tượng được, ngay cả con rắn này chẳng hạn. Chúng ta đã đi bao nhiêu đường đất rồi, có bao giờ trông thấy một con rắn kỳ lạ như thế này đâu. Cổ huynh xem kìa con rắn này bị mùi thơm của trái cây dẫn dụ mà bò ra nhưng nó vẫn chưa dám bò đến để nuốt .

Cổ Thanh Phong trông thấy con quái xà đó, tuy nhỏ bằng ngón tay

nhưng người của nó đều có vẩy bóng nhoáng. Trong lúc hô hấp vẩy của nó cứ phồng lên, sụp xuống trông rất oai mạnh.

Đang lúc ấy cây mây độc ở dưới thung lũng lại xuất hiện. Bànng Chân Chân liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Cổ Thanh Phong rằng :

- Cổ huynh xem, cây mây độc bò lên kia, có lẽ vì mùi thơm của trái cây, với con rắn độc dụ nó phải xuất hiện để bắt mỗi cùng nhau .

Cổ Thanh Phong lắc đầu :

- Con rắn độc này không phải là rắn thường đâu, trông có oai mình như thế kia, tôi không tin Ngũ Độc Bích Câu Đằng có thể hạ nổi nó .

- Mây và rắn ác chiến với nhau quả thật là hiếm có . Hôm nay chúng ta may mắn được xem một tấn kịch hiếm có. Cổ huynh chờ có cử động, bằng không chúng lên trốn cả thì tiếc lắm đấy .

Cổ Thanh Phong liền gật đầu, hai người liền im hơi lặng tiếng để xem sao.

Cây mây đã lên đến đỉnh núi rồi. Cũng như hồi nãy, nó bò ngay sang bên hơn trượng để xem tình hình của địch ra sao . Con quái vật màu đỏ chờ đợi đã lâu, không thấy động tĩnh gì hết, liền ngẩng cái đầu ba góc quái dị lên. Chỉ trong nháy mắt, nó đã vươn mình lên trên và tựa như cái vòng đỏ đã nhắm chỗ có nước trái cây phi thân xuống .

Trog khi con quái xà nhảy lên thì một càn mây xanh ở bên dưới cũng trườn lên theo và cuộn chặt lấy người con rắn . Thế là con rắn với càn mây cuốn chặt lấy nhau, biến thành một càn mây xanh và đỏ, cứ lăn lộn ở trên mặt đất hoài, không sao phân biệt được mây với rắn nữa .

Cổ Thanh Phong thấy vậy cả mừng nói với Bànng Chân Chân :

- Thương huynh, dịp may hiếm có này, sao huynh không múa thần kiếm Can Tương lên mà hạ thủ chúng đi .

Bànng Chân Chân lắc đầu cười đáp :

- Bây giờ rắn với mây đang đấu với nhau chưa phân biệt thắng thua mà giờ kiếm ra chém, nhỡ để cho con rắn độc chạy thoát có phải gây tai họa rất lớn không? Chi bằng đợi cho đến lúc chúng đấu với nhau cả hai cùng mệt mỏi rồi, lúc ấy mới ra tay, như vậy há chẳng phải nhất cử lưỡng đắc sao?

Cổ Thanh Phong nghe nói, nhận thấy ý kiến của Bàn Chân Chân có lý nhưng khi chàng nhìn kỹ thì ngạc nhiên hỏi :

- Thương huynh có thấy cây mây độc kia cố ý lôi con huyết xà đi về phía Tây Nam không ? Trái lại con huyết xà cố gắng kháng cự, không để cho cây mây kia lôi đi nên cục diện bây giờ đã biến đổi thành giằng co .

- Ở phía Tây Nam, chỗ cách đó chừng vài thước vẫn còn cái xác con nhện lông dài để lại, có lẽ nhện khắc rấn, càn mây thấy dấu mãi không hạ nổi con rấn nên muốn lôi nó về Tây Nam, để nhờ chất độc của con nhện hạ con rấn cũng nên ?

- Thương huynh thông minh thật, nhận xét như vậy rất hợp lý, đệ phục huynh lắm .

Trong khi hai người nó chuyện, con rấn đó tuy đã cố hết sức cầm cự nhưng vẫn không cầm cự nổi, rốt cục bị cây mây độc lôi gần tới xác con nhện .

Càng tới gần con nhện, con rấn càng kháng cự mãnh liệt hơn trước. Nhưng khi thân con rấn vừa chạm vào máu và xác của con nhện kia một cái, liền thấy người nó run lấy bầy một hồi. Sau đó, nó nằm im không động đậy được nữa .

Trong lúc Cổ Thanh Phong đang kinh ngạc, thì Bàn Chân Chân đã rú lên một tiếng rất thánh thót, tay múa bảo kiếm Can Tương phi thân nhảy ra nhằm cây mây độc mà nhắm tới.

Cây mây Bích Câu Đằng quả thật thông linh, nó vừa nghe thấy tiếng người và kiếm khí, biết nguy hiểm rồi. Nó đang định rút lui xuống thung lũng nhưng vì mình con rấn vẫn cuốn chặt lấy nó nên nó không rút lại lẹ được như hồi nãy và động tác của Bàn Chân Chân lại nhanh hơn, chỉ nghe thấy tiếng kêu “bộp” một tiếng, thanh bảo kiếm đã chém vào thân mây tức thì.

Bàn Chân Chân thấy mình đã thành công, mừng rỡ vô cùng, liền quay đầu gọi :

- Mời Cổ huynh ra đây xem một cây trường tiên tuyệt diệu.

Cổ Thanh Phong vội nhảy đến gần, trông thấy cây mây ấy dài gần một trượng rưỡi. Chàng vừa ngắm nhìn, vừa mỉm cười :

- Được cành mây này làm khí giới, thật thì là oai lực vô biên,

nhưng tiếc thay huynh chặt như vậy hơi dài một chút.

Bàng Chân Chân cau mày suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp :

- Nếu Cổ huynh xiêm nó dài, thì để để chặt nó làm đôi, mỗi đầu dùng vót nó trơn một quãng chừng năm tấc, lấy sợi dây vàng cuộn lên để làm cán, như vậy, có phải là biến thành một đôi nhuyễn tiên rất tốt không?

Cổ Thanh Phong liền gật đầu tán thành :

- Như vậy cũng hay, roi dài bấy thước lúc sử dụng cũng linh hoạt và thuận tay hơn .

Bàng Chân Chân thấy chàng đã đồng ý, liền giơ kiếm lên định chặt xuống thì nàng thấ có sự quái lạ xuất hiện. Thì ra con rắn đó bây giờ chỉ còn lại một bộ xương với cái đầu thoi, còn thịt da và vẩy nó đã tan rữa hết. Cổ Thanh Phong lắc đầu thở dài và xem lời nói :

- Xem như vậy, máu của con nhện lông vàng kia lợi hại không thể tưởng tượng được .

Bàng Chân Chân cũng kinh hãi nhưng nàng lẹ tay chặt ngay một nhát kiếm vào chỗ giữa con rắn với cây mây quấn với nhau, chỉ nghe thấy “coong” một tiếng, cây mây đã đứt làm đôi, trái lại xương rắn vẫn ko hề suy chuyển chút nào ?

Cổ Thanh Phong thất thanh la lên :

- Không ngờ da thịt con rắn này đã tiêu tan hết, chỉ còn lại bộ xương mà xương nó lại chịu nổi thanh thần kiếm Can Tương như vậy .

Bàng Chân Chân có vẻ không phục, dùng kiếm gạt hai đầu mây sang bên, rồi lại chém liên tiếp ba nhát vào bộ xương rắn, chỉ nghe thấy hai tiếng “coong coong” mà xương rắn vẫn không suy chuyển chút nào ? Bàng Chân Chân ngạc nhiên nói :

- Không ngờ xương rắn lại cứng đến mức này ?

Nói xong nàng xé một mảnh áo bọc lấy đôi rắn, rồi lôi bộ xương ấy quật mạnh vào tảng đá lớn, tảng đá vỡ thành bốn, năm mảnh tức thì .

Cổ Thanh Phong thất thanh la lớn :

- Thương huynh, cả bộ xương rắn này nữa chả là cây trường tiên trơn bộ hảo là gì.

Bàng Chân Chân gật đầu cười nhưng nàng lại cau mày thở dài và

hỏi :

- Bộ xương rắn với hai khúc mây này đều về tay chúng ta hết. Hôm nay chúng ta thu hoạch được kết quả khá lớn, nhưng xương rắn với hai cành mây đều dính máu của con nhện lông vàng kia rồi. Có máu độc như vậy làm sao mà gỡ tay vào đây, biết phải làm sao ?

Cổ Thanh Phong cũng cảm thấy máu của con nhện lông vàng độc vô cùng, có thể làm rửa được cả da, vẩy, thịt của con rắn kia. Như vậy không nên tham lam quá, nhỡ bị nguy hiểm thì sao, cho nên chàng nhìn Bàn Chân Chân vừa cười vừa nói :

- Huynh cẩn thận thực, chi bằng chúng ta hãy kiếm một nơi kín đáo tạm giấu hai cây mây với bộ xương rắn này vào đó, rồi đi hỏi những người thông thạo xem, có cách gì tránh được nọc độc của con nhện kia không, rồi quay lại lấy cũng không muộn .

Bàn Chân Chân nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu vừa cười vừa đáp :

- Ý kiến của Cổ huynh rất hay, bây giờ chúng ta hãy tạm giấu vào chỗ khe đá kia đi đã.

Nàng vừa nói vừa khoét cái vách rộng thêm một chút rồi bỏ hai khúc mây với bộ xương rắn vào đó giấu tạm.

Cổ Thanh Phong thở dài nói :

- Người trong giang hồ mà biết được cây mây này là Bích Độc Ngũ Câu Đằng đã hiếm rồi , lại còn bộ xương con rắn màu đỏ ...

Bàn Chân Chân đỡ lời :

- Cổ huynh khỏi lo âu, có hai câu tục ngữ chẳng hay huynh có biết không ?

- Tục ngữ gì thế ?

- Trước mặt có Phật hà tất phải lên trời Tây. Chẳng lẽ Cổ huynh không muốn thỉnh giáo Bàn Bang Chủ hay sao? Vừa rồi nghe lời nói của ông ta thì hình như những chuyện quái dị ở chốn hoang vu đây, ông ta biết rất nhiều. Tiểu đệ lại quen biết ông ta thì thỉnh giáo ông ta về việc này, thì thế nào ông ta cũng chỉ bảo cho ngay .

Cổ Thanh Phong cau mày lại đang định trả lời thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng chân người đang leo lên trên đỉnh núi. Chàng vội dừng Nghi Ngữ Truyền Thanh với Bàn Chân Chân rằng :

- Dưới thung lũng có người đang kéo lên trên đỉnh núi này. Chúng ta mau tránh sang bên, không biết đó có phải Bàn Thiên Hiểu hay người của Thiên Tâm Cốc, nhưng chúng ta vẫn nên tránh thì hơn .

Bàn Chân Chân cũng nghe thấy tiếng động liền cùng Cổ Thanh Phong khép luôn vào tảng đá lớn.

Giây phút sau có ba bóng người phi thân lên, chính là bọn Bàn Thiên Hiểu .

Bàn Thiên Hiểu mặt hăm hực và chứa đầy kinh dị, khi lên tới trên đỉnh cả ba không ngừng chân chút nào, hình như có việc gì đó vội phải đi ngay. Tại sao cả Thiết Kiếm Chân Nhân lẫn Hỏa Hải Nhi cũng vội vã như thế? Cổ Thanh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Bọn Bàn Bang Chủ xuống núi không lâu, sao lại lên một cách hấp tấp như vậy ? Chẳng lẽ họ đã vấp phải việc gì ở dưới Thiên Tâm Cốc chẳng ?

Bàn Chân Chân lắc đầu đáp :

- Tôi chắc không phải, vì công lực của ba người cao thâm như vậy khi nào lại bị vấp một cách dễ dàng được ?

Cổ Thanh Phong cũng biết bọn Bàn Thiên Hiểu các người công lực rất cao nhưng nghĩ đến con rắn đỏ và cánh mây độc hồi nãy chàng lại thở dài nói tiếp :

- Ở chốn hoang vu này có nhiều vật quái dị lắm, cho dù võ công có cao siêu đến mấy cũng chưa chắc đã làm gì nổi những quái vật đó. Bàn Bang Chủ các người ở ngàn dặm xa xôi đến đây sao lại hấp tấp bỏ đi như thế chắc hẳn có nguyên nhân gì, chúng ta thử xuống dưới cốc xem sao ?

- Không vào hang cọp làm sao bắt nổi cọp con, chúng ta đến Miêu Cương rồi khi nào lại không xuống Thiên Tâm Cốc? Nhưng Độc Trùng nơi đây lợi hại hơn cả kỳ xà quái vật, vậy trước khi xuống chúng ta nên nhét Long Diên Thảo của Âu Dương Xuyên vào mũi và trong mồm để đề phòng vẫn hơn.

Cổ Thanh Phong nghe nói liền cùng Bàn Chân Chân lấy bốn miếng lá màu tía ra, bỏ một miếng vào mồm còn miếng kia vò nhỏ nhét trong mũi.

Sửa soạn xong, hai người liền dùng khinh công đi xuống dưới

thung lũng. Sợ cây mây độc tấn công lén, Bàn Chân Chân phải rút thanh Can Tương ra múa tít và vừa đi vừa để ý hai bên đường.

Hai người vừa đi chừng mười trượng thì Bàn Chân Chân đã trông thấy dưới vách núi có hai con quái vật trông giống như hai con mối thực lớn, mình nó xanh như màu lá tươi, mỗi con dài chừng hai thước bảy hay tám, còn đuôi thì dài khoảng hơn năm thước. Màu sắc của chúng trông giống hệt như lá cây, nếu không có một đường chỉ kim tuyến và đôi mắt lúc mở thì không sao biết được chúng ở đấy.

Bàn Chân Chân kinh hoàng đưa tay ra ngăn Cổ Thanh Phong và đưa mắt ra hiệu cho chàng .

Thoạt tiên Cổ Thanh Phong chưa phát hiện ra hai con rắn độc ấy, nhưng thấy Bàn Chân Chân ra hiệu mới cúi đầu nhìn xuống. Khi chàng đã trông thấy chúng rồi liền cả kinh thất sắc nói :

- Thương huynh, hai con vật này không biết có phải thứ rắn thần lần phun cát, mình có chỉ kim tuyến và đuôi dài mà trong truyện vẫn nói là đã tuyệt tích từ lâu rồi không ?

Bàn Chân Chân gật đầu :

- Cổ huynh đoán cũng như đệ, cát của con quái vật này phun ra tuy rất độc nhưng bắn không được xa mấy. Chúng ta cứ ở trên vách cách chúng vài trượng thì chúng không làm gì được chúng ta đâu .

- Vẫn biết thế nhưng nếu không đuổi chúng đi nơi khác thì chúng ta làm sao xuống bên dưới được ?

- Chúng ta lấy ám khí ra thử đối phó xem sao ?

- Chẳng hay Thương huynh vẫn sử dụng ám khí gì thế ?

Bàn Chân Chân định nói ám khí của mình là Hồng Tuyến Thập Tam Trâm nhưng sợ Cổ Thanh Phong nghi ngờ mình nên nằng nặc mỉm cười đáp :

- Về ám khí đệ không sở trường cho lắm. Cổ huynh lấy ám khí ra mà ném chúng đi .

Cổ Thanh Phong cười đáp :

- Đệ cũng không thiện sử dụng ám khí, chỉ bằng chúng ta dùng đá để ném chúng vậy .

Chàng chưa nói dứt thì hai con thần lần phun cát đã ngừng đầu

lên và tung mình nhảy xổ xuống chỗ hai người liền.

Khi chúng nhảy tới cách hai người chừng bảy tám thước, mồm luôn phun cát độc ra nhanh như điện chớp tới. Cát độc của chúng phun ra màu xanh nhợt không những độc vô cùng mà còn tanh hôi vô tả.

Vì mũi và mồm đã có Long Diên Thảo nên hai người không ngửi thấy mùi tanh hôi. Bàn Chân Chân không ngờ hai con quái vậy này lại tấn công nhanh đến thế, muốn tránh cũng không kịp, bất đắc dĩ cả hai cùng dùng tay áo phát mạnh một cái.

Cương phong và kinh khí của hai người đẩy cho hai làn cát xanh bay tung toé ngược trở lại, nhưng hai con rắn thần lần đã nhảy tới chân hai người rồi. Bàn Chân Chân vội chém bảo kiếm vào người chúng một nhát. Hình như chúng biết thanh bảo kiếm đó lợi hại nên chỉ thấy chúng kêu mấy tiếng vội thối lui và quay đầu nhảy luôn xuống dưới vực.

Cổ Thanh Phong thở dài nói :

- Bảo kiếm này quả thật là thần vật, hai con quái vật trông thấy nó liền đào tẩu liền .

Bàn Chân Chân lắc đầu vừa cười vừa đáp :

- Ánh sáng của thanh kiếm Can Tương này không tỏa ra như những thanh kiếm khác, nên bề ngoài trông nó rất cổ kính. Cho nên theo sự nhận xét của tôi thì chúng không phải là sợ thanh kiếm này đâu .

- Thương huynh nói chúng không sợ thanh kiếm này thì sợ gì ?

- Theo ý đệ thì có lẽ là Long Diên Thảo ở trong mồm của chúng ta là vật khắc chế chúng cũng nên.

- Thương huynh đoán như vậy cũng có lý, nếu chúng ta gặp những động vật tương tự như thế, chúng ta cứ thử một lần nữa thì rõ liền .